

Montserrat Tura

Montserrat Tura és consellera de Justícia de la Generalitat. Del 2003 al 2006, ho va ser d'Interior i, abans d'entrar al Govern, va ser alcaldessa de Mollet durant 16 anys. Destaca pel seu coratge i decisió a l'hora d'afrontar reptes polítics, per la seva capacitat de gestió i pel seu compromís ineludible amb la democràcia i el país. Ha estat present en la signatura del conveni de col·laboració entre la Càtedra de Cultura Jurídica de la UdG i el Consell General del Poder Judicial que ha tingut lloc a la Facultat de Dret.

La justícia, comunica prou bé la seva cultura?

No, i qualsevol matís suavitzaria l'afirmació. La justícia és, dels serveis públics, el més intel·ligible per als ciutadans. En canvi, la funció que té hauria de ser pedagògica i exemplificant. Penso que en aquest vessant fracassa estrepitosament, perquè, en no explicar-se prou bé, es percep com una Administració lenta que permet la impunitat, i no com una Administració garantista, com l'instrument que ha d'aplicar un càstig proporcionat. La resposta, per tant, continua essent no.

La justícia és com una autopista en què, com més carrils es posen, més cotxes circulen i se satura indefectiblement?

És així. Diuen que és una malaltia de les societats opulentes, que quan tenen recursos litiguen per tot. Per tant, no tendeixen a resoldre petits problemes, com poden ser els que es plantegen davant els límits d'una parcel·la o una humitat en una propietat horitzontal, sinó que, com que poden pagar-se un advocat, litiguen i, a més, ho fan amb la intenció que el jutge els ajudi a arruïnar la part contrària. És un procés que malmet les relacions ciutadanes. Som una societat que, com que té més béns, els vol protegir millor, la qual cosa ha generat un procés en el qual

“La justícia és, dels serveis públics, el més intel·ligible per als ciutadans. En canvi, fa una funció que hauria de ser pedagògica i exemplificant”.

“Som una societat que com que té més béns, els vol protegir millor, la qual cosa ha generat un procés pel qual s'associa el fet de litigar amb la protecció d'aquests béns i el seu increment”.

s'associa el fet de litigar amb la protecció d'aquests béns i el seu increment. A més, la tendència que hi ha hagut a legislar sectorialment ha provocat que la major part dels aspectes socials acabin dirimint-se davant d'un tribunal. En aquest sentit, el Departament de Justícia ha aprovat la Llei de mediació, que és de les més avançades d'Europa, que permet la mediació en tot l'àmbit de les relacions privades. Fins i tot permet suspendre el procés judicial un cop ha estat iniciat, per un termini de sis a nou setmanes, per tal de donar una oportunitat a la mediació en la resolució dels processos civils. En els penals no, és clar, perquè si, per exemple, hi ha hagut una persona que n'ha ferit una altra d'una ganivetada, ha de respondre de la responsabilitat criminal.

I es fa alguna cosa per evitar la judicialització de la societat?

Som l'únic lloc d'Espanya que hem creat una comissió de desjudicialització que estudia tots els aspectes en què no hauria de ser obligatòria la participació del poder judicial. Estem prenent referències europees, per exemple, de països en què els concursos de creditors no es fan als jutjats sinó que els duen a terme els registradors de la propietat, o bé d'aquells en què els jutges de pau aproven separacions i divorcis de mutu acord. Es tracta de destriar el gra de la palla i de treure-li, al jutge, feina del damunt de la taula. Cal que els aspectes menors es resolguin en altres àmbits per deixar que els jutges treballin en els que són realment importants, perquè si no a la pila hi ha casos d'importància desigual que poden arribar a trigar anys a resoldre's. La Justícia s'ha convertit en un monstre, entre cometes, que s'alimenta d'ell mateix i al qual la boca se li va fent cada vegada més grossa, malgrat tenir l'aparell digestiu hipertrofiat.

“Som l'únic lloc d'Espanya on hem creat una comissió de desjudicialització, que estudia tots aquells aspectes en què no hauria de ser obligatòria la participació del poder judicial”.

Digui'ns un moment de la seva vida en què hagi vist que es feia justícia...

Per exemple, quan era alcaldessa de Mollet i Jesús Gil anava fent barbaritats i vulnerava totes les lleis urbanístiques... Els alcaldes que érem estrictes amb el compliment de les lleis dèiem: «no pot ser, no es pot produir una impunitat tan gran». S'havia arribat a construir hotels de deu plantes en zones verdes, es feien coses que la llei prohibia en interès del bé comú. Com sabeu, Jesús Gil i els governs successius de Marbella van acabar al davant de la justícia i van ser inhabilitats. Es va trigar molt de temps, i hauríem volgut que fos abans. Malgrat tot, la justícia arriba, lenta i tard, i que ningú no cregui que en el nostre estat de dret regna la impunitat. La justícia triga, però acaba per arribar.